Ч. 44. Четвер 11 марта (26 лютого) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Перед сесиєю парляменту. — Справи балканьскі. — З російскої Думи.

На запрошенє ведучого тепер справи палати послів віцепрезидента Поґачника відбула ся вчера в присутности бар. Бінерта і міністра Вайскірхнера конференция провідників клюбів.

Барон Бінерт подав до відомости, що на початку нинїшного засїданя палати по мисли реґуляміну впровадить дра Функого яко президента із старшини в урядованє.

По привітній промові президента із старшини можна би приступити сейчас до вибору президиї і бюр та відчитаня впливів, а відтак п. президент міністрів буде мати нагоду представити палатї кабінет і зложити коротку проґрамову заяву. По довшій дискусії, в котрій брали участь майже всї присутні, осягнено порозуміне в тім напрямі, що на нинїшнім засїданю палати буде переведений перед усім вибір президиї, віцепрезидентів, секретарів і господарів. Відтак др. Функе має поставити внесенє привернення всїх на попереднїй сесиї вибраних комісий, з виїмком ювилейної. Вибір тих комісий має відбути ся на найблизшім засїданю.

В часї нарад кн. Ліхтенштайн виступив іменем свого сторонництва (християньско-суспільного) за помноженем місць віцепрезидентів з 5 на 7, так щоби Русини і посли романьскі мали в президиї своє заступництво. Пос. Василько жадав, аби з огляду на пануюче в єго клюбі невдоволенє помноженє місць віцепрезидентів наступило ще перед великодними сьвятами. — Др. Шустершиц повідомив, що полуднево-славяньский союз ставить кандидатуру дра Ляґінії на віцепрезидента. П. Адлєр жалував ся на покривдженє социяльних демократів при обсаджуваню місць провідників комісий. Дальше зажадав, аби всї предложеня які вже обговорювано в комісиях, приділити тим комісиям без першого читаня.

В справі обсадженя становища предсїдателїв комісий вніс п. Пернерсторфер, аби ту справу обговорити на нинїшній конференциї.

Др. Ґесман іменем сторонництва християньско-суспільного подав до відомости кандидатуру Паттая на президента палати. Пп. Крамарж і Грубан зазначили, що не можуть в тім напрямі дати ніяких заяв, бо їх клюб ще над тим не радив.

П. Адлєр зазначив, що социяльні демократи ставлять кандидатиру п. Пернерсторфера на віцепрезидента палати. Що до вибору президента мусять застерегти собі свободу голосованя

Др. Ґломбиньский заявив, що Коло польске і сим разом жадає для себе одного місця віцепрезидента, а над вибором президента буде ще радити.

Австро-Угорщина зробила в сербскій справі рішучий крок. Австро-угорский посол в Білгородї бар. Форґач повідомив сербске правительство, що наслідком неприязного становища Сербії не може наша монархія полагодити в парляментарній дорозї торгового договору і таких відносин, дотикаючих договору, не може продовжати поза 31 марта. Крім того заявив посол, що, як зачувати, Сербія змінила своє становище що до Босни і Герцеґовини в дусї европейских держав, про що він донесе до Відня. Коли то стане ся, тоді Австро-Угорщина готова розпочати з Сербією переговори що до торгового договору.

Поки що не можна знати, чи вплине і як вплине на становище Сербії та відмова полагодженя торговельного договору, але з телеґрам виходить, що жаданє Австро-Угорщини викликало в кругах сербского населеня невдоволенє.

В сербских посольских кругах пануе зди-

---

26)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

— Ви гадаєте, тату, що то так легко єго позбути ся — сказав Вальтер. — На то нема способу, бо він заєдно чіпає ся фартушка Юлії.

— То відчепи єго.

Як би на потверджене тої приповідки, в котрій каже ся, що „за вовка помовка, а вовк тут", показала ся панна Юлія, а коло неї ішов малий Фіцрой так близько, що здавало ся, мов би він справді держав ся єї фартушка.

— От дивіть ся, тату, на тоту пару — сказав Вальтер. — Чи гадаєте дійстно, що можна би їх розлучити?

— Чому би нї — сказав полковник — лиш треба спробовати. Ніякий чоловік не знає, що він може, доки не спробує. Та й тобі треба спробовати, а що з тебе великий трус, то іди і пробуй, а я тут постою на вартї.

Сказавши то, полковник станув собі під соснами на бецї, а Вальтер пішов, але замість приступити до молодих, сховав ся до Гопової робітнї. Він хотів звідси вийти тихцем та піти манівцями до двора і сказати пізнїйше батькови, що не міг їх розлучити. Але полковник вийшов був якраз із своєї криївки, та прихопив єго в хвили, коли він втїкав.

— Непотріб з тебе! — крикнув полковник.— То хиба я вже мушу за тебе зробити.— Відтак пішов і сїв собі на крісло, котре Гоп зробив для него. В тій хвили надійшла і Юлія, а побачивши полковника, шепнула до Персі'го

— Ось і дядько Кліффорд. Хоче конче, щоби я за Вальтера віддала ся. Але ви чей не заздрістні.

Полковник побачивши Юлію, закликав єї до себе і попросив, щоби сїла собі на лавочці коло него, а відтак спитав єї, куди она іде.

— Поправдї сказавши, любий дядьку, я хотїла спустити ся в копальню вугля. От подивіть ся, я навіть вже й убрана до того.

— Спускати ся в копальню вугля! — відозвав ся полковник погірдливо. — Який дурачиско навів тебе на таку гадку.

Фіцрой закукурічений підійшов близше і сказав: То я піддав таку гадку. — Вуголь то інтересний мінерал.

— Так для кухарки або кухаря.

— Для кождого анґлійского джентльмена.

— Лиш для одного то не яло ся.

— Чи не яло ся бути анґлійским джентельменом?

— Нї, — відповів полковник сердито — уважати вуголь за інтересний мінерал.

Оттак зачали они один другому договорювати, аж остаточно полковник сказав до Фіцроя: Коли вам так забагло ся, то можете й самі спустити ся в копальню, але другим дайте спокій. А ти, Вальтере, міг би повести Юлію на прохід до лїса та назбирати їй там цьвітів.

На то відозвала ся Юлія: Дякую вам, дядьку; менї не потреба цьвітів а Вальтерови мене. — Щоби-ж уникнути дальшої перепалки, попращала ся з дядьком та й потягнула Фіцроя за собою.

Вальтер хотів звернути увагу батька на що иншого і длятого відозвав ся: Я хотів вам, тату, сказати одну важну річ, про той злощастний процес...

— Він нехай тебе нїчого не обходить; ти не потребуєш менї висказувати своїх поглядів. З таким трусом, як ти, годї менї розмавляти про процеси. — Сказавши то, полковник вийшов і лишив Вальтера самого.

Але Вальтер не довго оставав ся сам один. Марійка виділа з далека Вальтера з єго батьком, виділа, як сей послїдний пішов, отже прибігла звідати ся і зараз спитала:

— А що, ти помирив ся вже з татом?

— Деж там; він мене лиш цїлий час ганьбив і казав, щоби я вигриз Персі'го та женив ся з Юлією.

— Коли так, то нема иншої ради, лиш мусимо так робити, як я казала. Мусимо правду сказати. Таєнє і обманюванє не направлять того, що ми зле зробили.

Так радили они ще довго, що робити, аж нараз увійшли Юлія Кліффорд і Персі, але вже досить здалека одно від другого. Персі і без помочи Вальтера якось відчепив ся був від неї.

— От ми й вернули ся — відозвала ся Юлія. — Нас не хотїли пустити до копальнї без письменного позволеня від п. Гопа. Видко,

воване, що австрийский уряд в офіцияльній ноті до сербского уряду покликує ся на те, що Сербія постановила змінити свою політику в справі Босни й Герцеґовини. Для уникненя неприємних розчаровань було би мудрійше зачекати в тім напрямі на офіцияльну заяву Сербії, щоби не опирати ся на фальшивих і часто тенденцийних відомостях.

Але навіть в тім случаю, коли би австрийский здогад показав ся правдивим, порушене Австриєю справи торговельного трактату не має в теперішній хвили значіня для Сербії, бо нема ніякого звязку з міжнародною справою анексиї Босни й Герцеґовини. Сербский уряд прийме до відомости пропозицию, але тепер не має можливости на утвореній Австро-Угорщиною політичній підставі розглядати то чисто економічне питане.

В російскій Думі розпочала ся буджетова розправа дня 1 марта. З огляду на недостачу часу парляментарні сторонництва постановили в порозуміню з міністром скарбу не починати загальної розправи, а присьвятити лише кілька заміток, користуючи ся розправою над виказом доходів і розходів. З тих промов замітна річ предсідателя буджетової комісиї Алексієнка, Шінґарева (конст. дем.), міністра скарбу Коковцева (говорив більше як 3 години) і Жуковского.

Всї посли без виїмки вказували на невідрадний стан буджету, а то відбиває ся некористно на условинах затягнених Росиєю позичок. Нема також виглядів на поправу в будучині. Коковцев вправді не задивляє ся так зневірливо, але признав, що навіть малевька Фінляндия затягає позички на користнійших условинах, як велика Росия. Недомаганя российского буджету полягають по думці Алексієнка на великім числї надзвичайних видатків, слабім і недостаточнім вихісновуваню держ. дібр, вишрубованю деяких позиций доходів. Ліком на те є зменшене видатків на войско. Шінґарев вказав на те, що обсяг діланя Думи є за вузкий в справі буджету, також на політику міністерства, велику уступчивість думи, яко причини лихого буджету. Коковцев запевняв вправді, що не задивляє ся так чорно як бесідники на буджет і не годить ся з ними на ті способи поправи, але признав, що дійстно дуже великі видатки на армію, обтяжають державний буджет.

Новинки.

Львів, дня 10-го марта 1909.

— **Поминальне Богослужене** за душу бл. п. о. Омеляна Білиньского, крилошанина львівскої капітули і члена Ради шкільної краєвої, відбуде ся в четвер 11 марта о год. 10 в Успеньскій церкві.

— **Обезпечене кн. Юрия.** Будапештеньскі ґазети доносять, що кількох аґентів асекурацийних товариств старає ся в Пешті виробити полісу на обезпечене сербского наслідника престола кн. Юрия на 1 міліон. Однак асекурацийні товариства не хотять приняти обезпеченя.

— **Дрібні вісти.** В суботу в часї зміни варти в цісарскім замку капітан 19 пп. Ів. Фрайберґер упав ражений ударом серця і на місци помер.— В ночи з понеділка на второк вибух огонь на поді одного дому на Ялівци за рогачкою Личаківскою у Львові. Львівска сторожа пожарна поспішила скоро на ратунок і угасила огонь. Згоріла лише криша. — Передвчера вечером помер скоропостижно в своїм мешканю при ул. Яховича у Львові глухонїмий робітник Мих. Комарницкий.

— **Напад на поліцианта.** Трех старших паробків забавляло ся передпослїдної ночи в шинку Дікера при ул. Жовківскій у Львові, а відтак вийшовши звідтам випровляли галабурди по сусідних улицях. Коли на ул. Млинарскій хотїв їх арештувати поліциянт, вистрілив до него один з галабурдників кілька разів з револьвера. На щасте ні одна куля не поцілила. На гук вистрілів надбігли другі поліцианти свому товаришеви на поміч і арештували всїх трех галабурдників. Стверджено, що той, що стріляв називає ся Йосиф Ковнар, а два его товариші Гринько Дубиняк, Григорий Гельмах. Всїх трех відставлено до арешту.

— **Арештоване злодійскої шайки.** Від довшого часу в околици ул. сьв. Мартина у Львові і в цїлій дїльници сусїдній з Замарстиновом лучали ся крадежи курий. Злодії вломлювали ся до комірок, а спосіб в який то робили, вказував, що крадежий допускали ся одні і ті самі люди. Дня 6 с. м. повертала зза жовківскої рогачки громада 8 підпитих замарстинівских молодиків і для забави почали бити шиби в домах куди переходили. За галабурду арештовано двох з них, Кароля Вілька і Йос. Мерсовича. В слідстві виявило ся, що они оба допускали ся крадежи курий і що мали зорґанізовану цїлу шайку, котрою проводили. В наслідок того заряджено вчера несподївану облаву і арештовано всїх членів шайки, між ними двох бандитів з Королївства польского. Всї признали ся до вини і розповіли, що допустили ся цїлого ряду всїляких крадежий. Цїла шайка буде видана судови карному.

— **Розбійничий напад** на приходство в Корничи коло Коломиї. До „Руслана“ пишуть: Д. 7 с. м. в неділї на понеділок в ночи напали на приходство в Корничи коло Коломиї, де єсть парохом коломийский декан о. Алекс. Русин — три розбишаки. Влізли они вікном від саду і забрали много річий в два клунки. Під впливом господарованя розбишак в мешканю збудила ся жена пароха, але в тій хвили вбігли два розбишаки до спальнї і кинули ся просто на ліжко спячого о. пароха. Коли то жена о. Русина побачила, з переляком вискочила з ліжка до кухнї. Тодї оден розбишака пігнав за нею, зловив за волосе і підніс топір та не спустив его. Вирвавшись від розбишаки, утїкла пані Русинова серед крику слуг в однім білю і боса по снїгу до сусїда. Підчас того другий розбишака держав о. Русина за горло; жадав гроший і без опору безборонного забрав 120 кор., почім пустив его, не ушкодивши на тїлї. Надбігли сусїди, візник вистрілив і утїкаючі напастники покинули всю добич на огородах окрім гроший. Злочинцї були убрані по міски і були замасковані. Злочинцїв ще не вислїджено.

— **Репертуар руского театру в Самборі.** (Саля „Сокола“. Початок точно о $7^1/_2$ год. вечером).

В четвер, дня 11 с. м. „Надія“, драма в 4 діях Гаерманса.

В суботу, дня 13 с. м. „Продана наречена“, опера в 3 діях Ф. Сметани.

В недїлю, дня 14 с. м. „Чумаки“, комедия в 4 діях Карпенка Карого.

— **Стипендиї.** Краєвий видїл роздїлив стипендиї, які остають під его зарядом. Між иншими одержали: Ґуляй Іван, учен. VII. кл. руської ґімназиї у Львові стипендию з фундациї Дульскої, річно 420 кор; Панас Юстин, уч. VIII. кл. руск. ґімн. у Львові з фундациї Ґловіньского 315 кор.; Березиньский Юрий Артемій, уч. I. кл. філії рускої ґімн. у Львові з фунд. Штілерів 400 кор.; Городиский Евстах уч. V. кл. ґімн. в Самборі з фунд. Мач 315 К; Рибчин Іван, уч. IV. кл. руск. ґімн. в Станиславові з фунд. Пукольского 200 кор.; Мирчук Іван, уч. VIII. кл. ґімн. в Стрию з фунд. Ґловіньского 315 кор. і Єзерский Александер, уч. VIII. кл. польск. ґімн. в Тернополи з фунд. Жураковского 315 кор.

що він тут король і пан. Але мимо того ми не змарнували часу, бо Персі через цїлу дорогу туди і назад сварив ся зі мною.

— О, пане Фіцрой! — відозвала ся Марійка.

— Па анно Бартлї, я не сварю ся нїколи! — відозвав ся Персі. — Я лиш розріжняю право від безправства. Судїть самі. Я дав Юлії диямантовий нараменник, старинну памятку, що в нашій родинї переходила з рода в рід. Она приймила его і казала, що буде его день і ніч носити.

— Я того не обіцювала! — крикнула Юлія. — Я би не могла его день і ніч носити, бо він за тїсний для мене. Ваші предки мусїли бути хиба якісь карлики.

Оттак слово по слові розпочали они знов сварку з собою о нараменник, котрий десь був пропав. Остаточно показало ся таке, що Юлія позичила его Марійцї а тота забула его в гостинници над озером. Вальтер обіцяв ся поїхати туди верхом і відобрати нараменник.

Нараз на дворі дали ся почути якісь крики походячі нїби ізза угла хати а Марійка мало аж не крикнула зі страху і вхопила ся Вальтера за руку, бо пізнала зараз голоси.

— Ах, Вальтере, то твій і мій тато сварять ся. Що за нещасте звело їх разом! Що ми тепер вдїємо?

— Сховаємо ся у Гоповій робітни! — відповів він. — Скляні двері стоять отвором.

Ледви що они сховали ся, як зачули вже звичайну, просту сварку. Бартлї, що звичайно говорив досить грубим голосом, пищав тепер:

— Ви преці не дитина! Я гадав, що ви досить старі, щоби прочитати письмо, заким его підпишете.

— Я старий, але постарів ся в чести! — крикнув полковник ему у відповіди. — Я не міг того прочути, що ретельний підприємець всуне до контракту щось такого, що зробить его властителем скарбів укритих під землею. То єсть обманьство, пане, просте обманьство. Мій адвокат завтра вам то виясвить. Ваші комини покривають димом цїлу охрестність. Ви маєте назад вернути загарбане чуже добро. Вже я вас викину з моєї посїлости а хоч би менї прийшло ся витягати вас таки зпід землї. З вас мантїй і падлюка!

На то відповів Бартлї ще голоснїйше: А з вас підлий клеветник! Я вас запізву і всаджу до криміналу бодай на дванайцять місяців.

— Ану, спробуйте! — відгризав ся полковник. — Я знаю ся на законах. Мої заяви що до вашого характеру анї не написані анї не підписані як ваш мантїйский контракт і тому я вас називаю злодюгою і мантїєм а сьвідків на то не маєте! Але правда, єсть хтось онтам.

Вглянув крізь скляні двері і побачив за ними якогось мужчину.

— Хто там? То мій син.

— А то моя донька! — відозвав ся Бартлї, котрий рівночасно побачив Марійку.

— Виходи ззідтам! — відозвав ся полковник, але вже не з криком, лиш дрожачим від зворушеня голосом.

— Ходи сюди, Марійко! — крикнув і Бартлї остро.

В тїй хвили отворили ся задні двері від робітнї і увійшов не хто инший, лиш Гоп.

— Слухай, Вальтере, я тобі не заказав сходити ся з донькою отсего чоловіка? — відозвав ся полковник з тою холодною строгостию, якої Вальтер більше бояв ся як крику.

— А чи я тобі не заказав розмавляти з сином того простачиска? — спитав Бартлї, котрого взяла така злість, що аж вхопив дївчину за руку і сїпнув єї від Вальтера до себе. Марійка звалила ся на крісло полковника і з сорому, болю і страху аж розплакала ся.

— З вас простачиско! — крикнув полковник.

Але на тім сцена не закінчила ся. З поблїдлим лицем і насупленими ґрізно бровами станув в сїй хвили Гоп між обома противниками.

— Чи то так батько повинен робити! — — гримнув він на Бартлїя. — Нїхто ще не видїв Гопа, щоби він коли небудь так кинув ся як тепер і всї здивовані та перепуджені чекали, що то з того буде.

(Дальше буде).

Всячина

для науки і забави.

— **Літаючий нарід.** Ворони, котрі особливо зимою можна всюди, на кождім місци і у всіх закутках побачати, творять справдешний літаючий нарід, сполучений ніби в одну державу з докладним поділом роботи. Стара досьвідна ворона єсть начальником воронячого народу і призначуе роботу всім прочим. Она розставляе сторожу, тоті ворони, котрі сидять на деревах або на якихсь висших місцях і сторожать, підчас коли всі прочі шукають собі поживи. Коли надійде якийсь чоловік з палицею в руці, то вартівники піднимають крик і зараз відлітають. Отже они відріжняють зовсім докладно і певно нешкідливого вандрівника від підходячого ворога. Коли покаже ся якась хижа птиця, то вартові і часть народу піднимають ся зараз в гору і гонять з криком за розбишаком і грозять ему дзюбами. По полудни сидить цілий нарід на деревах, щоби травити і спати а за той час розставлена сторожа сидить на найвисших місцях дерева і робить свою службу. Під вечер збирае ся воронячий нарід на означенім місци, де ведуть ся довгі і голосні розмови, а начальник висилае із сего місця також післанців, що мають вишукати догідне місце на нічліг. Туди летять відтак всі ворони.

Досить виразно проявляе ся вороняча держава підчас висиданя молодих. Коли ворони зачинають класти гнізда, то вибирають або стоячі коло себе дерева або заложать одно дерево своїми гніздами. Они дуже держать ся разом і привязані до себе. Коли якийсь стрілець застрілить ворону, то другі не втікають трусливо а противно літають довкола своєї нещасливої товаришки з голосним, жалістним краканем і показують дуже по собі, що хотіли би їй якось помочи. Навіть до неживої ворони, котру вивісять на страхопуда на воробці, злітають ся єї товаришки і приглядають ся їй дотн, доки аж не переконають ся, що вже дійстно нежива; аж тоді всі ворони відлітають від неї.

У воронячій державі панує впрочім строга карність, о чім можна переконати ся підчас гніздження. Буває именно так, що якась лінива ворона, замість зносити собі материял до будови з ліса, робить собі вигіднійше і краде готовий вже материял з гнізда сусідки в часі єї неприсутности. Коли обікрадена то побачить, або вернувши спостереже, що їй хтось забрав материял з гнізда, то наробить зараз крику і злодійку вишукають а тоді ціла вороняча держава кидае ся на єї гніздо і так єго вищить, що не остане ся ані кусника з него.

— **Від чого біда на сьвіті.** Не від того біда на сьвіті, що одні великі богачі а другі послідні нуждарі, але від того, що одні страшенно примховаті а другі крайно дурні. А вже найгірше тоді, коли примха іде в парі з глупотою. Що значать людскі примхи, можна зміркувати із слідуючого:

Американьский „зелізний король" Блікс в Чікаґо запросив недавно тому гостий до себе на обід. Коли вже всі сиділи при столі і острили собі зуби на присмаки, які їх на певно у такого богача ждали, спустила ся із стелі на стіл зупа на срібних тацах а рівночасно і дуже тоненька але зовсім непрозора стіна, котра сягаючи аж до стола, переділила гостий на дві половини так, що одні других не могли вже видіти, але зараз спустили ся із стелі ще й поперечні стінки, котрі повідділювали гостий так, що кождий з них сидів ніби в окремій комірці і не видів свого найблизшого сусіда. Всі просто остовпіли, бо хоч в Америці можна стрітити ся зі всілякими вибагами та примхами, то все-таки щось такого і там доси не бувало. А треба ще додати, що тоті стінки були пороблені з тоненької японьскої шовкової материї. Ще заким гості могли опамятати ся, промовив пан Блікс і сказав: Мої пані і панове! Зьвіря не встидае ся, що мусить їсти, бо оно на низькім степени розвою, але чоловік, що висший від зьвіряти, повинен знати, що то встидно для него їсти. — Тота промова Блікса ще більше здивувала гостий. Коли опісля з'їли зупу, стінки з порожними тарелями підняли ся знов гору і щезли а відтак спустили ся инші присмаки.

Шкода, що хтось не сказав п. Бліксови, що чоловік, котрий чуе в собі якусь висшість, повинен встидати ся такої примхи, бо робить собі нею сором а другому кривду. А кількож то нещасливим можна би помочи тими грішми, що коштувала тота примха безглуздого богача?!

Або ось друга примха: В Ню Йорку звертае на себе від якогось часу увагу жена властителя одної з виходячих там ґазет. Она носить на собі пишний довгий жакет соболевий, величезний зарукавок і боу та хвалить ся в кругах своїх знакомих тим, що той футряний стрій коштував лиш таку дрібничку, бо 160.000 корон. Друга ню-йоркска дама, пані Лідінґ, то вже нещаслива особа, бо єї соболі коштують всего лиш 150.000 корон. Трета дама, котрої імени не подають, купувала сими днями пару сельскінових рукавичок і заплатила за них не богато, бо лиш 3500 кор. — тілько, кілько у нас варте ґаздівство пересічного нашого господаря на селі, що мае виживити цілу родину. А треба знати, що і в Ню-Йорку єсть в теперішну пору множество людий, що просто гинуть з голоду і студени. Ба коби не примхи, то можна би й їм помочи.

Та й в Европі не ліпше. Жінка знаного в Парижи між літератами Едмонда Ростанда, купила собі недавно тому маленького чорного песика поморскої раси і заплатила за него таку дрібничку як 1250 корон. У нас би можна за ті гроші завести ціле молочне господарство. Але пані Ростандова в Парижи преці не буде доїти корови, а гроші мусить десь подіти, бо і як бути нині без примхи. В Парижи був на продаж ще другий песик також поморскої раси, але вже дорожший, бо за него треба було заплатити 1500 корон. Нема й сумніву, що знайшов ся хтось примховатий, котрий також і єго купив.

— **Дотепний.** Одного дня їхав шведский король Фридрих верхом через якесь село. Учитель з того села, котрий задумав виголосити до короля промову, але бояв ся, щоби єго не знудив, постановив заспівати ему стишки свого власного укладу і власної музики. Королеви так тоті стишки і тота музика сподобали ся, що він сказав до учителя: „Ще раз!"

Учитель зрадів тим дуже і повторив зараз стишки, а король в своїй щедроті дав ему десять дукатів. Учитель поклонив ся низько і подякував королеви, але й сказав так само: Ще раз! — Королеви сподобав ся той дотеп, він засьміяв ся і дав учителеви ще раз десять дукатів.

— **Теория а практика.**

Батько: Мама каже, що ти в послідних часах часто неправду говорив. То мені дуже прикро. Аби же-сь того більше не робив і все правду казав. Отже будеш правду говорити?

Син: Буду, тату.

Батько: Вийдиж тепер, синоньку, до сіний та подиви ся, хто там пукае до дверий; як то післанець податковий, то скажи ему, що мене нема дома.

— **Бодай ще на послідок.**

Чоловік: Нині оснували ми товариство тверезости.

Жінка: А ти длятого вернув пяний домів?

Чоловік: Бо то, бачиш, статути товариства обовязують аж тогди, коли їх намістництво затвердить.

Телеґрами.

Відень 10 марта. На нинїшнім засіданю палати послів подав президент до відомости, що пос. Черногорский, Абрагамович і Дершатта зложили мандати.

Будапешт 10 марта. На початку нинішного засіданя палати послів заявив др. Векерле, що бере назад предложену в своїм часі угоду торговельну з Сербією. (Живі потакуваня). Посол Польовий кличе: Першого зачинае ся митова війна. (Великий шум). Відтак відбула ся дальша дискусия над реформою податковою.

Відень 10 марта. По півгодинній перерві президент палати по старшині, Функе, оголосив слідуючий вислід скрутинії: Віддано голосів 440, в тім 98 карток порожних. Важних голосів 342, з того одержав Паттай 237, Пацак 103, один голос впав на Хоца. Президентом палати вибраний Паттай. Християньско-суспільна партия повитала єго грімкими оплесками. Паттай обняв президию а в бесіді своїй прирік повну безсторонність і справедливість супротив всіх партий і народів а відтак вказав на конечність зміни реґуляміну та завізвав палату до праці в виду поважної внутрішної і заграничної ситуації і великих задач, які ждуть парлямент. Відтак зарядив президент вибір 5 віцепрезидентів.

Константинополь 10 марта. „Tanin" нотуе чутку, що Сербія стягае войско і хоче разом з Чорногорою впасти до санджаку Новобазарского. — До „Osman Lloyd" доносять із Скопля, що Сербія вербуе охотників.

Константинополь 10 марта. До палати послів наспіли депеші звернені против угоди з Австриєю, особливо же із скоплійского вілаєту.

Петербург 10 марта. Ходить чутка, що правительство увзглядняючи бажанє думи, готове прискорити знесенє стану виїмкового.

Петербург 10 марта. „Бірж. Ведом." доносять, що оногди відбула ся у предсідателя ради міністрів вступна нарада послів перед тайним засіданем думи. Раджено над кредитом на военні цілі. Ізвольский зазначив, що конфлікт Сербії з Австриєю може прибрати дуже непожаданий для Росиї оборот. До двох неділь буде можна в дипльоматичній дорозі вияснити ситуацию; до того же часу не єсть пожаданє досліджуванє настрою Сербії. Посли згодили ся на то.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 9 марта:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.			
Пшениця	12·20	до	12·50
Жито	9·30	до	9·60
Овес	7·80	до	8·20
Ячмінь пашний	7·40	до	7·70
Ячмінь броварний	7·70	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	11·50
Вика	8·50	до	9·—
Бобик	7·70	до	8·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	70·—	до	80·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	80·—
Тимотка	26·—	до	32·—

Надіслане.

Тисяч порад для всіх містить в собі часоп. „Добрі Ради" ще можна получити 10 річн. по 1·50 кор. а всі разом за 10 кор., Ів. Данилевич, Стрілецкий Кут (Буковина).

За редакцию відповідае: **Адам Кряховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).